

BAŞI BÖKLERDE BİR GINAR ...

SEVGİ ERDOĞAN

1960'lı yılların ortalarıydı...

Bir şafak vakti Anadolunun dört bir yanından, uzak diyarlardan yüklenip umutlarını düştüler yola.

Kırsak toprakların, şafağın tez doğup, karanlığın erken çöktüğü yoksul kentlerin çocuklarıydılar. Türk'tüler, Kürt'tüler Arap'tılar, Laz'dılar, Çerkez'diler...

Tekmil Anadolu halkıydılar.

Bu halkın dağ gibi yürek taşıyan ehlattarıydılar.

Aşk ile, umut ile yüreklerde ve beyinlerde fitinalar yaratan düşleri vardı.

Vardı ama Vatanları yangın yeriydi. Düşmüş tüyü regine ateş. Marrişon'un köpekleri postallarıyla eziyordu bağrını. Gitmiş, kavulmuşlardı... Ama dahası sence gelmiş, kuşatmışlardı dört bir yandan. Karış karış el koyup topraklarına. Yoksulluğa ve zulme mahkum etmişlerdi; Vatanlarını...

Ve onlar görmüşlerdi 50 yıllık çürümüşlüğü için de bir halkın nasıl kuşatıldığını...

Görülürde, durmak olur muydu?

Ortak bir kavga da, halkın davasında birleştiler. Çok "birtenlerin", devrim kavgasını "ama" larla kuşatanların, çürüyenin önüne yürekleriyle dikildiler.

Sokaklar, meydanlar, fabrikalar, tarlalar devrimin neşeli çığlıklarıyla tanıştı.

Mitingler, forumlar, işgaller...

Önce özerk üniversite dediler, demokrasi iste-

diler.

Sonra; Yankee go home! dediler. Haykırdılar.
Tam Bağımsız Türkiye diye.

Ardı sıra; parasız eğitim, çayda, tütünde sö-
mürüye son, Toprak işleyenin su kullananın alsunde-
diler. Adalet istediler.

İstediler...

Onlar her istediğinde, kalktı namert namlular
bir- bir halkın üstüne...

Düştü sokak ortasında pankart tutan bir al, o-
tobüs bekleyen bir genç, grev çadırında bir işçi, hak-
kını arayan ırgat....

Gördüler ki yıkmak gerek çürüyeni...

Gördüler ki var olanla yetinmek, geçmişe tes-
lim olmaktır.

Gördüler ki bilmek, görmek, savunmak yet-
mez!

Bizzat yapmak gerek düşündüğünü.

Onun içindir ki "DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA
SOSYALİST DENMEZ" şiarını bayrak yaptılar ellerinde.

Ve ellerinde sıkı-sıkı sarıldıkları bayraklarla,
koşular ortasına kaçırdılar.

Önce çelikten bir kavga aracı, halkın kurtuluş
umudunu yaratmalıyız ki milyonlar hangir güzergahtan
ilerleyecek o büyük güne bilinsin dediler.

Vurdular çürüyene...

Vurdular beyne pranga olana...

Vurdular ayağa zincir olana...

Ve acılara karşı sıtahnlanıp, heybelerine yüklediler umutlarını... Ekmekten ve sıtahnlanmadan önce sevinç daldurdular koyunlarına. Mataralarında ab-ı hayat amuzlarında mavzer... Anflerden - kent sokaklarına, Meydanlardan - dağlara '70 Aralığında bir yürüyüş eylediler.

Bir yürüyüş ki, durup dinlenmek nedir bilmenden, ecel toprağına can almaya koşantara, Adalılar dardı. Vurdular...

Vurdular... vuruldular...

Sarsıldı zulüm

Sarsıldı köhne miş çarklar

Ve ardi sıra panikle, korkuyla, kabusla kuşattılar halkı.

Ve bir generali;

"Toplumsal gelişmeler, ekonomik gelişmeleri aştı" diye zaptı rapt-ın nedenini.

Takipler... kuşatmalar... çatışmalar bir birini izledi.

Önce Maltepe'de kuşatıldı iki yigit Adalı

Gün boyu ve gece süren kuşatma, sabah dışı dış bir kaugada son buldu.

THKP-C Genel Kurul Üyesi Dersimli Hüseyin Cevahir şehit düştü. THKP-C Önderi Mahir Çayan yaralı halde tutsak alındı.

Hüseyin Cevahir şehit olur, Mahir Çayan tutsak alınırda kauga bitermi?

Onlar bitti demediler. Zorluklara, acılara karşı aman dilemediler.

Tutsaklıkta özgürlüğü yaşadılar.

Ve zulmün en kefi saadet içinde olduğu bir vakit bayrak bayrak özgürlüğe koştular.

Ve yeniden

Ve durmadan

Ve dinlenmeden

İlle kavgaya, yola devam dediler.

Bunun için devrim savaşçılarının ardından hiç tükenmedi takipler.

Sokak - sokak, mahalle - mahalle, semt - semt tara-dılar İstanbul ve Anadolu'yu

Ve 19 Şubat '72'de sarsılırken gecenin karan-lığı Arnavutköy'de silah taretaklarıyla, bir militan, bir kavgaya adamı, Mahir'in can yoldaşı; THKP-C'nin önder kadrosu Ulaş Bardakçı şehit düştü.

Dişe - diş sürüyordu kavgaya --

İstanbul'dan - Ankara'ya, Ankara - dan - Fatsa'ya u-mut dağlara uzanıyordu.

Denizlerin idamını mutlak engellemeli, Oligarşik diktanın planını bozmalı, devrimin prestijini korumalıy-dılar.

Çok vakitleri, o kadar plan yapmaya zamanları yoktu. Bunun için ne seçtikleri acıların hesabını tutan aldı, ne de durup beklemeyi, geri dönmeyi düşünen. "Belki hepimiz öleceğiz ama Türkiye Devrimine bir gelenek bi-rakacağız" dediler.

Düşündükleri gibi beklemeden, cürette atıldılar yeni bir kavgaya --

Üç İngiliz rehineyle dağlara, dağlardan Niksar'ın Kızıldere köyüne vardılar. Yağmurlu günün şafağında yer-leştikleri karlarla kaplı muhtarın evi, artık son mevzi-leriydi.

Çok geçmeden dört bir yandan duyuldu Karade-niz dağlarından yükselen ses.

Oligarşi efendilerine mahsup olmanın utancıyla ku-

SEVGİ CR00BANI 2

şattı dağları.

Helikopterler, uçaklar... Tabur- tabur komandolar kır-
lettiler vatani.

Ve umutlarını yitirdikleri bir vakit ihanet ya-
tıştı imdatlarına.

Muhtar ihanet etmiş, tepedeki iki katlı kerpisev
sarılmıştı dört bir yandan.

Umut kuşatmada, ölüm kapıda idi.

Ölüm belki birazdan, belki birkaç saniye son-
ra alacaktı canlarını.

Ama önlər ötürken bile zafarla köpürüp kabır-
can bir nehir gibi akmak dediler ve yatağı aldular ta-
rih ırmağının.

Umut şimdi yeni baştan tarih yazmaktaydı.

"Teslim olun" çağrıları her yükseldiğinde zafarla
çağlayan nehirler gibi, "biz buraya dönmeye değit, ölme-
ye geldik" diyen Ada'lıların gür sesi duyuldu.

Gün ve gece boyu deürümün haykıran sesi hiç
dinmedi.

Sloganlar --- sloganları, marşlar --- marşları izledi.

Ölüm böyle pürüzsüz,

ölüm böyle dingin bir gövdeyle karşılandı.

Ve safak söküpte, günün ilk ışıkları toprağa vur-
duğunda, güne bomba ve kurşun yağmuru altında çarpışa-
rak girdiler.

Önce İngilizleri....

Ve ardından vuruşa-vuruşa ölüm adın zafar olsun
diyenerin hiç yenilmeyen destanını yazdılar.

Tohum toprağa düşmüş, ihtilalin bayrağı bir kez
daha göklere çekilmiş, canları pahasına.

Türkiye halklarına altında toplanacakları bayra-

gi göstermişti on'lar...

* * * *

Çok değil, birkaç yıl sonrasıdır... Mahir'lerin
göndere gectikleri arak-çekişli bayrak altında...
Kızıldereli'den, dörtbir yana serpiyen umut tohumları; top
rak ve yağmur damlalarıyla buluşup çatlattıklarında
tohumu, fiyiz veren tohumlar, fiideye durdu.

Kıraç toprakları parçalayıp, başlarını dikdik-
lerinde güneşe... Kızıldereli mirası devralınmış, bayra-
ğımız altında boy vermişti kardeşlik ormanı.

İşte Sevgi Erdoğan yoldaşımız; 30 Mart '78'de
budanıp, yok edilen kardeşlik ormanımızın; bazı gök-
lerde, kötü toprağın derinliklerinde ilk boy veren çınar-
rından biriydi. 25 yılı bulan bir ömür boyu devrimci-
ğinde; amansız fırtınalarda, kızgın sıcaklığın susuz gün-
lerinde hep bir çınar gibi dündükti. Ne eğilir, nesal-
lanırdı... Hep dündük, hep dündüri... Hep kardeşlik or-
manının en güçlü damarlarından biri olmayı bilmiş;
sevgi, vefa ve inanç abidesi...

ULU ÇINAR.

I- Sen konuşuyorsun

Bir gece yolda giderken

Hani şu uzun sarı, dolambaçlı yolda

Karşıma yaşlı bir adam çıktı.

Elinde bir fener

Sacı, sakalı uzamış

Uzun beyaz entariler içinde

Dedim "ne arıyorsun barba?"

dedi; "Öfke ve hır çağında

dayanan, sabreden

adamları arıyorum" (1)

Gel, dedim o zaman ona
Gel seni onlardan birine götürüyüm
Gittik bir dere boyunca hiç konuşmadan.
Geca o kadar sessizdi ki
Baştığımız taşların takırtısı
duyuluyordu sadece
Bir çınarın altına vardık
Durduk.

İşte, dedim aradıkların burada
Hani, dedi yaşlı adam
fenerini dört tarafa dolandırarak
konuşmadan çınarı gösterdim elimle
"Demek ki sihirler içinde saklanan
sabrın sahibi sensin" dedi.

Yaşlı adam çınara;
"anlat bana, anlat duyayım hikayeni"
Dile geldi çınar anlatmaya başladı.

- Bir çınarım ben dallı budaklı
Kökümde toprak ve ateş
başında su ve hava
Köklerim derinde şehitli kanlı
Başım göklerde canlı - cananlık -

Onlar devam etti konuşmaya
Ben yaluma düştüm yine.
Dinlerken arkamdan gelen sesleri
düşündüm hep o çınarı

Uzaklaştım bir sahile vardım
Dalgalar delirmiş gibi vuruyordu kıyıya.

Zülfikar gibi keskin bir iz bırakıp
Çekiliyorlardı
İki elimi iki yana açıp
Uzamış saçımı ve sakalımı
Rüzgarlara oksattım
Bir rüzgâr bir çıkıyordu ilerde dalgalar
Köpükler sunuyorlardı göğe
Grinin en koyusundan bulutlar
İtiyordu dalgaları kıyıya
Kapan fırtınayı görüyordum ötede
İçim içime sığmıyordu
Kelebek gibi coşkuyla uçuşuyordu
Hingla kestirtilmiş
Öfke çelikli bir kılıcı umudum
Dalgalarda onu görüyordum
Ağır ağır ilerleyip
Umudun içine daldım.

1975'li yıllar... Kızıldereli'den "Biz buraya dön-
meye değil, ölmeye geldik" diyenlerin pürsesi, ilke-
nin dört bir yanına, dalga dalga yayılır. Adaletli birdün-
yada, namuslu bir yaşam sürmek isteyenlerin yürek-
lerinde yankılanan bu çağrıya ilk önce genç nesiller
karşılık verir. Sevgi Abla bu nesillerin ilk'lerindedir.
Mahirlere sempatiyle başlayan ve 'Kurtuluş' grubun-
da ilk örgütlü devrimciliğe dönüşen bu yaşam;
bir yanıylada Mahirlerin ardından 25 yıllık tarihimi-
zin özeti, aynasıdır da aynı zamanda.

3 Ekim 1956'da Erzurum Ilıca'da doğan sev-
gi Abla. Babasının devlet memuru olmasından dolayı
ilkokulu sınırları içinde bulunduğumuz Tekirdağ Murat

lı ilçesinde, daha sonra ailesinin İstanbul'a yerleşmesiyle orta ve liseyi okuyacağı, gençliğinin ilk yıllarını sevdiğini büyük teceği Kente gelir. İnsani duyarlılıkları, yoksullardan yana adaletli bir dünya arayışı, Mahirlerin kızıldere'deki destansı direnişi ile THKP-C sempatisine dönüşür. Bu yıllar Sevgi Abla'nın henüz 16 yaşında olduğu, Fatih Kız Lisesi'nde okuduğu yıllardır. Mahirlerin Kızıldere'de serptiği tohum umut olup yüreğine düşmüş, inanç olup bilincine kazınmıştır. Sempatisi, yeni bir yaşam arayışı, halkın kurtuluş umududur. Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesini bu yıllarda kazanır. Artık "Kurtuluş" grubuyla ilk adımı attığı Dev-Genç'li olarak devam ettireceği örgütlü mücadele yıllarında başlamıştır. Sevgi Abla'nın Dev-Genç'li olduğu bu yıllar, üniversitelerde faşist işgallerin ve terörün her safhada olduğu, dış-dış mücadelelerin sürdüğü bir dönemdir. Sevgi Abla bu mücadelenin içindeki militan kadrolardan biridir.

Aynı zamanda bu yıllar; THKP-C ideolojisine karşı sağdan soldan her türlü saldırıya gosterilip, içinin boşaltılmaya, THKP-C'nin M-L çizgisinin revize edilmeye ve buna karşı mücadelenin örgütlenmeye çalışıldığı yıllardır. Önce Ankara Dev-Genç, daha sonra Devrimci Yol adını alan çevre ile bu temelde birlikte olunduğu, bu çevrenin de diğerlerinden farklı olmadığı ortaya çıktığında, artık siyasi arenada kendi siyasal örgütülüğümüze yer olacağımız yıllarda başlamış olur.

Bu tartışmaların ortasında taraf olanlardan birinde Sevgi Abla'dır. Saba'yla birlikte kuruluşunda yer aldığı Devrimci Kadınlar Derneği'nin yöneticilerinden biri olarak; pece kondularda, varoşlarda yeni-yeni örgütlenen mahalle çalışmalarında görevler alır. Hisarüstü, Reşitpaşa,

Çağlayan, Mecidiye köy, Gültepe v.b. yoksul sınıflarında mahalli çalışmaya bağlı, ona paralel bir şekilde doğrudan kadınların örgütlenmesi çalışmalarına katılır. Bu çalışma döneminde büyük bir sevgi ile bağlanacağı, hep örnek gösterilip, saygı ile anılacak evliliğini, örgütün ileri kadrolarından yıldızımız İbrahim Erdoğan'la gerçekleştiren.

"Ama o sıralar yavaş-yavaş ayrılık söylentileri doluyordu. Mahalli çalışmalar İbrahim Erdoğan sorumluluğunda yürüyordu. Bir gün İbrahim Ağbi bize görevlerinin DY tarafından alındığını söyledi. Ve Devrimci Yol çizgisini eleştiriyordu. Mahallelerdeki tüm kadrolara ağıllama yaptı. Hepimiz şaşırдық. Sorduk "Peki biz ne yapacağız?" diye, "siz devam edin, yine bağlantımızı sürdürelim" dedi. İşte o aralar Sevgi Abla'yla düğünleri yapıldı. Ben katılamadım. Bir salonda gayli bir düğün olmuştu. Kimse düğünü konuşmamış, hep Devrimci Yol, ayrılık konuşulmuş. Sevgi Abla düğün sırasında espriyle İbrahim Ağbiye "Ayrılık tartışmasından bitimle ilgilenen yok" diyor mus

Bir hafta sonra şehidimiz Ali KAÇAR'ların Çalılıktepe'deki evinde bir aradaydık. Ben kendilerini tebrik ettim. Hep bana güldüler. Meğer ben gelmeden Sevgi Abla "Ne biçim düğün oldu. Ne takı, ne tebrik... Kimse bir konuşmadı, ben kabul etmiyorum" diyor, şaka kalıyor muş. Bende 18 yaşındayım, gencim.... "Ne diyeyim" diye düşündüm. "İkinizde Allah mesut etsin" tarzında ciddi, resmi bir tebrik etmiştim. Olar güldüler. Mesut Ağbi, Ali Kaçar... yani kalabalık. O zaman ben kıpkırmızı oldum. İbrahim Ağbi, Sevgi Abla bir hafta iznililer gibi bir şeyde duydum. Gerçi izinde kul-

lanmamışlar. O bir hafta içinde bazı anti faşist eylemlere katıldıklarını duymuştum

Kavganın ortasında yaşanan büyük bir sevgi, tabiri caizse "Devlerin Aşk'ıdır". Her şeyiyle yıllarca örnek gösterilecek, bilentelerin, görenlerin hep gıpta ile andığı bir seveda öyküsüdür. onların ki. Çünkü bu sevgide hile, yalan, sahte karlık yoktur. Saflik, temizlik vardır. Sonsuz güven vardır. Bu sevgide kendini adanma, kavgayı paylaşma vardır. Bu sevginin gerektirdiği her türlü fedakarlığa katlanma, on yıllarca sevdiğinin yolunu gözleme vardır. Bu sevgide, sevdiğini kaybettiğinde bile ona bağlı kalma vardır. Bu sevgide onun yolunda yürüme, öldüğünde onun yanına gömülme isteği vardır.

Bu seveda öyküsü romanlarda, destanlarda, filmlerde yaşanmadı.

Bu seveda öyküsü kavganın ortasında, kuşatmalarda, işkencehanelerde, hapishanelerde, büyük acıların, hasretliklerin, yoklukların ortasında yaşandı. Ve büyüdüler, bugüne taşındı, dillere destan oldu.

"Sevgi Ablanın iri gözleri, kibar, insanı akşayıcı sesiyle çok sempatik, güzeldi... İbrahim Ağbi'de uzun, çok az omuzları ağrı (kambur değil yani), esmer, tabiri caizse işin perezeli, kaşlar, bıyıklar... o dönemin normlarına göre tam yakışıklıydı. İkisini bir arada gören tüm arkadaşlarda birbirlerine yakışıklılarını konuşurduk. Tabiri caizse çok saygılıydık. İbrahim Ağbi'nin evi illegal olduğundan hep KAÇAR'ların evine gelirler, ikisini orada görürdük.

Yemekleri yedik sohbet ediyoruz. İbrahim Ağbi Sevgi Abla'ya çok takılırdı. Sevgi abla zayıf, kuru,

etyemez (vejeteryen) ... İbrahim Ağbi kızar "Ya hanım yemek ye, çıldirtma beni. Gören diycek karısına bakmıyor, ekmeğ vermiyor falan..."

Devrimci Kadınlar Derneği, Karaköy İskelesinde korsan koymuş. Sevgi Abla anlatıyor: "Duydunmu İbrahim?"

- "Neyi?" diyor. "Neyi olacak Devrimci Kadınlar Derneği (DKD) korsan yapmış onu..." "Duydum çatılardan, binalardan güvenlik aldık, haberim var." (Ciddi tabii. Sevgi Abla fırlatıyor) "Ya İbrahim yapma, güvenliği biz aldık." diyor. O ara sessizce "Ne yani, karılarımızı sokağa bırakıp, sahiptemi çıkmazsak..." diyor. Sevgi Abla üstelemedi. "Ben gidiyorum, işim var" dedi. Saat geç... İbrahim Abi beni çağırdı. "Sevgi'yi Mecidiyeköy'e bırak" dedi. "Tamam" dedim. Hemen yastığın altından bir malzeme alıp, kapıya yanaştım. Sevgi Abla sınırlı "Sen nereye..." "Abla seninle geliyorum" (diyorum ama korkuyorum Sevgi Abla'dan. Gözlerimle içeriği işaret ediyorum.) Sevgi Abla küplerde... "Siz ne sanıyorsunuz ya..." Elini çıkarıp çantasına attı. "Bak benim şakam yok..." Hemde hiddetli... İbrahim Ağbi geri adım atıyor. "Ya hanım bu gece vakti seni sokağa nasıl bırakırım, yalnızımı düşünüyorum, yoksa..." Tabii herkes gültüyor, araya giriyorlar. Bende vaziyeti kurtarıyorum. Bu tarz bir çok anı... Yazmakla bitmez Sevgi Abla"

Bu yıllarda kurulan Devrimci Kadınlar Derneği (DKD) faaliyetinin en önündedir Sevgi Ablamız. O yıllara ilişkin Ablamızın hafızalardan silinmeyen görüntülerinden birisi, 1 Mayıs 78'de Taksimde

yürüyen DKD'ilerin taşıdığı pankartın bir ucundan tutmuş halde, o gülen yüzüyle dindik duruşudur.

Okullardan - mahallelere, mahallelerden - fabrikalara... demokratik alandan, yeraltı çalışması-na, nerede ihtiyaç varsa, Sevgi Abla oradadır. Yoksulların, mazlumların, emekçilerin arasında hareketimizi büyütme, kökleşmesini sağlamak için en ön-de olantardan biridir.

II Ulu Şınar Konuşuyor.

Açım, açım

diye bağıriyordu,

binlerce çocuk gözleriyle

O gözlere bakamazdım durup öylece

Madem ki aqlar,

aqlığın silinmesi lazım yer yüzünden

birşeyleri değiştirmek gerek.

Sabretmedim.

Sabretmek yarasaydı herşeye

emin ol sabrederdim yıllarca

Yetmiyor ama

yetmiyor aç çocuklara sabir

Atladım o vakit çocuklarla

Kızıl bir katara

Bir şehir di İstanbul

Bir şehir

Üç başkent

Karşı kıyılardan el sallıyordu

bir birine çocuklar

Mavilerle yeşiller⁽²⁾ hiç durmuyor.

bir biriyle kışıyordu.

Aya sofyayla Süleymaniye
yan yana oturmuş dertleşiyordu
Fener'de bir rahip
Siyah başörtülü kadına
Lazan'ın mucizesinden ⁽³⁾ söz ediyordu
Öyle bulamazsın hemen
Sayfalarını çevirmen lazım
Ne zaman Matta'ya ⁽⁴⁾ geldin
O zaman görürsün Lazan'ı diyordu.

Neve Şalom'un önünde bir hakam
Çevresindekilere
Davut'un Uriah'a yaptıklarını ⁽⁵⁾ anlatıyordu
Teşvikiye'de ise imam
Eberil kuşlarının ateş toplarını ⁽⁶⁾

Bense, bense bu pandaronun ⁽⁷⁾ şehrinde
Sandıkta kalan son şeyi arıyordum:
Umudu

Kala balık larla konuştum
Taksim'de akıyordum onbinlerle
Yeni mahalleler inşa ediyordum
Şişli'nin arka tarafında
Bir gecede kurulan
mahallelere koşuyordum soluk almadan
Ağ çocuklar pitmiyordu
gözümün önünden hiç
Ne peygamberlerin mucizelerine inanmıyordum
Nede adamların yaptıklarına kulak asıyordum.
Bir kaupaya bir de

birde adama aşık oldum

Ateş topraklarıyla yıkılmasını bekle mektense kentim

O gözleriyle haykıran çocuklara

Umut diye

bir çocuk doğurdum

Mücadelelerin büyüdüğü, devrimci iç savaşta doğru yöneldiği bir dönemdir yaşanan. Oligarşi son çare olarak darbeye başvurur. Umutları yok etmek için halkın üzerine bir karabasan gibi çöken cuntanın takipleri, gözaltıları, işkenceleri, tutuklamaları ve idamları, ard ardına gelir. 1981'de Sevgi Abla ve İbrahim Ağbi daha çocuk yaşta kızlarıyla birlikte gözaltına alınırlar. İbrahim Ağbi'nin gözleminin önünde Sevgi Ablaya, Sevgi Abla'nın gözleminin önünde İbrahim Ağbi'ye işkence yaparlar. Bunun yetmediğini gören işkenceciler Sevgi Abla'nın gözleri önünde kızına işkence yaparlar. Aralıksız çalınan manyetonun sesine, falaka sesleri karışır. Araba lastiğinin arasına sakarak hamur gibi yoğrulmuş bedeni, copla tecavüze maruz bırakılarak, idrar ısrararak kirletilmeye çalışılır. Tek amaçları onurunu kırmak ve boyun eğdirmektir. Önce "adın" der işkenceciler derfalarca. Bir kez başladın mı gerisi gelir nasıl olsa diye düşünürler. Ama gelmez gerisi. Resim albümlerinden kim olduklarını bulmaya çalışırlar çaresiz kalınca. Yine bulamazlar. En sonunda... "İbrahim Ağbi ile sevgi abla yakalandıktan bir süre sonra Hürriyet Gazetesi tam manşet atmıştı. 'Örgüt liderinin eşi alyansını yuttu' diye. İbrahim Ağbi'nin aklına gelmemiş. Alyanstan isimlerini tesbit etmişler." Ama hiçbir se-

kilde boyun eğdiremezler direnişlerine. Aylarca süren direnişte sapa sağlam dimdik dururlar, onurlarını korurlar.

İlk hapislik deneyimi böyle başlar Sevgi Abla'nın. 1981-1983 yılları arasında işkencelerin doruğa çıktığı bir dönemde Metris Hapishanesinde kalır. Başidik, hapdirenişin ortasında, önünde olanlardan birisidir. Tahliye olduğunda sevdiğini-sevdiklerini bırakırken demir parmaklıkların ardında, hiç tereddütsüz yeniden kaşmanın ortasına koşar.

Bu dönem kendini anlı-şanlı devrimci olan edenlerin, cunta geldiğinde yurtdışına kaçmak için birbirini ezdiği bir dönemdir. Korkunun kara basan gübâhalkın üzerine çöktüğü, örgütlerin yok edildiği, olanaksizliklerin en yoğun yaşandığı günlerdir.

İşte bu zor yıllarda, yoğunluğun-olanaksizliklerin içinde dişyle tırnağıyla hareketimizin değerlerini koruma ve adım-adım geliştirme kaşamızda; Sabo'muzun hemen yanbaşında Sevgi Abla'mız vardır.

Sabo yeraltını, Sevgi Abla ise tutsak ailelerini örgütleyerek suskunluğun ortasında ses olmaya, korkunun önünde cesaretle duranların başında dırlar.

Cesarettir, cesaretin adıdır Sevgi Abla. 4/1984'dür. İstanbul hapishanelerinde ölüm Orucu başlar. Ölüme baş koyan, kızıl bantı bağlayanların ilk mevzisinde İbrahim Erdoğan yoldaşımızda vardır. Sevgi Ablamız ise bu direnişin halka duyurulması için gecelerini-gündüzüne katan ailelerimiz içinde, önünde olandır. Ölüm Orucunun halka ulaşması için, sansür duvarlarını parçalamaya çalışan ailelerin en önünde 13 Mayıs 1984'te Taksim anıtına çelenk koyandır. Bir kez daha tutuklanı.

Bir süre sonra yeniden tahliye olur.

Tabii tahliye olur olmaz kaldığı yerdende devam. Bu kez hedef, tutsak yoldaşlarımızın ailelerini bir çatı altında toplamak, 12 Eylül sonrasında ilk demokratik alan kurumlaşmasını yaratmaktır. Bunun için kollar sıvanır. Kurucularından biride Sevgi Ablamızdır. 1986 yılında Sevgi Ablamızın öncülüğünde TAYAD kurulur.

O halktan insanları; yaşlı analar, babalar, eşler eğer bir süre sonra tuttuğunu koparan, militan direnişçi kişiliklere erişmişse, TAYAD dost-düşman tarafından devrimci tutsakların dışındaki sesi-soluğu olarak kabul edilmişse bu tablonun altındaki imza a bartsız Sevgi Erdoğan'dır. Ama onu tüm bu faaliyetlerde partetmenite zordur. Çünkü yönetici, komutan, öğretmenidir Sevgi Abla. Ama herşeyden önce hareketin, devrimin bir sıra naferidir. Her görevin adamıdır. Tüm görevlerini yerine getirirken mütevazî, hatta aşırı mütevazîdir. Ankara'ya gidilip Meclis'in kapısına mı dayanılacaktır, Sevgi Abla en öndedir. Dernek mi açılacak, Sevgi Abla en öndedir, Miting mi düzenlenecek Sevgi Abla en öndedir. Derneğe gelip jüdenlerle mi ilgilenilecek, dernek mi temizlenecek, Sevgi Abla en öndedir. Onlarca gözaltı, baskılar, takipler... Adım adım yeniden yükseltilenmiş cadele... Kadıköy, Kartal, Ümraniye... Yeni derneklerin açılması, yeni insanların örgütlenmesi... Şölenler, sünet düğünleri, geziler, geceler... Her yere koşturan, bitmek-tükenmek bilmeyen bir enerji... Her koşulda esprili şifine tezler bulan, hem gündemi, süreci esprilerle, alıcı konuşmasıyla normal sohbet dilinde akıcı bir şekilde anlatan, cana yakın, insanı kendine çeken... adı dilden dile yayılan, büyük sevgi ve saygı ile anılan

örnek alınan sevgi pınarı...

Büyük acıların ortasında, tarihimizin en şanlı sayfalarının yazıldığı günler... Sevgi Abla hep ortasında, önünde kavranın. Bir çınar gibi dündük, Ulu bir çınar gibi heybetli...

III. Toprak Ana Konuşuyor.

Ne arıyorduk bilmiyordum.

Bulut üstüne bulut kapatıyordu göğsü

Bir fırtına kopuyordu ama

bir tek damla su dağmıyordu tuzlu tenime.

Kurumuş, çatlamıştım.

Sarı çöllere gibi çoban kavalına hasrettim.

Tipili kapılardan geçerken

Eylül kuraklığının

Neyi arıyordum? Neye koşuyordum?

Hiç bilmiyorum.

Kozaya girip, rençgerek

kanatlı bir kelebek olarak

Çıkmağ ki zaman

Ben dünyaya duvarlar örüyordum.

O zaman gördüm bu incecik penç kadını

-Böyle olmaz- diyordu.

O gölgesinden önce giden meşum fikirlere

Çeşitli kötülükler ve

başka hastalıklar

yayıyordu yollara

O, inatla su taşıyordu toprağa.

İşte o zaman tanıdım bu incecik genç kadını

Şimdi senin konuştuğun ulu çınarı

Karanlıklar içinde yapıyordu hasat.

Orak bir kayaya çarpıyor kırılıyordu.

taşlı bir tarlaydı insan.

çıplak elle taşı topraktan ayırmak perestiyordu.

Böyle böyle tanıdım o incecik genç kadını

olundaki terle elimize kına yakan.

bu ulu çınarı.

Ve atılım yılları...

Sevgi Ablamız artık Anadolu'da, Malatya'da mücadelesini yürütmektedir. Mücadele Gazetesinin Malatya, Dersim bürolarının açılması, kökleşmesi ve birer okula dönüşmesinde mimar-mühendis ama aynı zamanda da "inşaat işçisi" Sevgi Ablamızdır.

Bununla da kalmaz. Liseli ve Üniversiteli gençlikten, mahallelere ve köylere kadar Sevgi Ablamızın emeğinin geçmediği alan yok gibidir. Malatya'da: Anadolu Özgür-Der, Şark Özgür-Der o dönemin demokratik alan mevzileridir. Ve Ablamızın mütevazı eserleridir. Mücadelenin böylesine hızla gelişmesi ölüm tehditlerini, komplolarıda beraberinde getiren işkenceciler tarafından iki kez trafik kazası süsü verilerek öldürülmek istenir.

Ve 1991 12 Temmuz... Acı haberi, eşi, yoldaşı, İbrahim abimizin, dokuz yoldaşıyla İstanbul'da katledildiği haberini Malatya'da alır. Hayat ve kavgaya yoldaşını, yoldaşlarını son yolculuklarına uğurlamak için İstanbul'a gelir. Ama neredeyse hepsini tanıdığı yoldaşlarımızın son yolculuklarına katılamaz. Çünkü işkenceci katiller yüzlerce insanımızı sokaklardan gözetlince aldığı gibi. Sevgi Ablamız da TAYAD'ı basarak çatışma içinde geçen bir direnişin ardından 60 kişi ile birlikte gözetlince alır. Eşinin, yoldaşının, yoldaşlarının cenazesi-

na katılma çobası bile işkencelerle kırılmaya çalışmakta, çok görülür. Ama onun o büyük kararlılığını inadını, sarsılmazlığını bilenler, bir kez daha yanılmadıklarını görmeleri geciktirmedi. O, İbrahim Erdoğan'ın eşi, şehitlerimizin yoldaşı olmanın büyük gururunu taşıyor.

Her an, her yerde onların yükselttiği bayrağı taşımanın, onlara bağlı kalmanın mutluluğunu yaşıyor.

"Sevgi Ablayı ilk 1991 yılında gördüm. 12 Temmuz operasyonundan birkaç ay sonraydı. Malatya Mücadele Bürosunda... Örgütü, örgütlü mücadele gerçeğini henüz kavramamış benî, tavri ve davranışlarıyla çok etkilemişti. Daha birkaç ay önce eşini kaybetmiş bir kadın, büroda bulunan insanlarla ilgilenme işi yanında duramıyordu. Bir yandan aç olan gençlerin karınlarını doyurmak, işin yemek yaparken, diğer yandan gelen herkesle tek tek ilgileniyor, sohbet etmeye geliyordu. Üzgün, durgun ola bileceğini düşünüyordum. Sevgi Ablamızın böylesine istekli, heyecanlı ve coşkuyla insanlarla ilgilenmesi, o enerjiyi taşıması beni çok etkilemişti."

Mücadelerin sokaklardan meydanlara, meydanlardan dağlara taşındığı, çatışmaların, eylemlerin... ard arda şehitlerin verildiği, kan dârisinde mücadelerin yükseltilmeye çalışıldığı günlerdi. 16-17 Nisan'a böyle gelinir. Sabahların Çiftlikte havuzlardaki destansı kahramanlığı, tarihimize onur yüklü sayfalar olarak eklenir.

Ertesi gün oligarşinin, "bellerini kirdik, bayinlerini dağıttık" çözümleri, işkencecilerin sokaklardan toplanan cesetlerinin görüntüsü arasında kaybolup gitse, kuşatma ve imha operasyonu aralıksız sürer.

öyleki Sabo'ların cenazelerinin kaldırılması engellenmek için; binlerce insanı gözetline alıp, mezarlıkları kimsenin girmemesi için kuşatıp, meydanları, sokakları, caddeleri yaya trafiğine dahi kapatırlar.

Ama bunların hiçbiri yine kar etmez. Sevgi Abla 30-40 kişilik bir kitle ile yine şehitlerimizin başında, yine önünde, yine yol gösteren ulu bir çınar gibi dindik, heybetli durmaktadır. Kuşatmaları, imha operasyonlarının önünde; kararlılığımızı, gururumuzu ve şehitlerimize bağlılığımızı haykıran Sabo'nun son dileğini;

"Eşime, önderime, Devrimci Sol Önderine çok selamlarımı söyleyin..."

Kurtuluşa Kadar Savaş

Yaşasın Devrimci-Sol "

dizelerini onun ağzından, sol yumruğu göğüs dercesine havada, binlerce işkencecinin gözü önünde, kuşatması altında, halka taşıyan Sevgi Abladır.

Zorlu günlerdir. Şehitlerimizin ardı-arkası kesilmediği, kuşatmaların, imha operasyonlarının ve buna karşı mücadelenin aralıksız devam ettiği günlerdir... Darbecilik böyle bir dönemde yetmiş altı yaşının imdadına.

Darbecilerin, ilk oklını gelmeye çalıştıklarının sonlarında Sevgi Abla vardır. Çünkü onun onurlu geçmişi, etkisi ve saygınlığı amaçları için engel durumundadır. Bunun için İbrahim Ağbı'yi ve şehitliğini kullanarak yanlarına gelmeye etkisiz kılmaya çalışırlar. Ancak yanıldıklarını, granit bir kayaya çarptıklarını anlamaları geçicidir. Darbecilerin önderliğimizi sırtından hangerelediklerinde, bir de bunu eşi, yoldaşı

İbrahim Erdoğan'ı kullanarak kendisinin de alet etmele isteyenlerin karşısına ilk dikilen Sevgi Abla olur. Gün kü vefanın adıdır Sevgi Abla. Hem de öyle bir vefa ki en namli isimlerin üçgünlük acıya dayanamayıp korkup kaçtığı, onurunu-namusunu satanların sıraya girdiği, ihanetin fırtına gibi estiği nice çatışmalı yılların içinden süzülüp bu güne gelmiş; ve her fırtınada, kuşatmada biraz daha kökleşen, biraz daha pürleşen bir çınar gibi ihanetlerin önüne dikilen heybetli bir vefadır Sevgi Erdoğan'ın adı.

O sessiz, mütevazî görünümlü adeta bir kartalın yırtıcılığına bürünür. Darbeci ihanet çetesine karşı, hareketimizin değerlerini, kültürünü, örgütlülüklerini, insanlarını, kadrolarını kanatlarının altına alır. Darbecilik döneminde demokratik alandaki bütün faaliyetlerin doğrudan sorumlusu olanlardan biridir.

O günlerin iyanarken, Sevgi Abla için bir deyimci dâvış desek yanlış, a burlu olmaz. Anadoluyu karış karış gezzen, sırtında bir hırka ellerinde bir asa, boynularında bir heybe ve yüreklerinde halk sevgisi vardır ya... İşte Sevgi Ablamız'da böyle bir Derviş'tir. İstanbul'dan Anadolu'ya, Anadolu'dan İstanbul'a Sevgi Abla'nın adımlamadığı bölge kalmaz. Niyazi Aydın yoldaşımızın "Ben varsam Dervimci - Sol vardır" sözleri darbeciliği erip geçtiğimiz o süreçte Sevgi Ablanın kişiliğinde bütünleşmiş, cisimleşmiş bir anıt gibidir.

Darbeciliğe karşı mücadele sırasında kısa bir tutsaklık yaşar.

"Sevgi Abla'yı uzun bir aradan sonra bu tutsaklığı sırasında gördüm. Saçlarına iyice aklar düşmüş, çokça zayıflamış gibiydi. Taritimizde geçtiğimiz en

zorlu bu dönemde, bütün yükü omuzlayanlardan biriydi. Ama hep olduğu gibi çok sade, çok mütevazıydı. Eşini, yoldaşını, yoldaşlarını hemde onlarcasını kendi elleriyle toprağa vermiş, darbecilğin önüne bir kale gibi dikilmiş, işkencelerden geçmiş, tutsaklığı yaşıyordu. Ama yine o istenliği, kararlılığı, dik duruşuyla yaşayan bir efsane gibiydi. Ve o gözler... ışıltılı, coşkun akan bir nehir gibiydi, acıların ortasında. Gözlerinin içi gülmüyor, o gülmüşler sizde alıp götürüyordur. Ondan, onun o mağrur edasından, bakışından etkilenmemek mümkün değildi.

O'na dair hiç unutmadığım ise bir sohbet sırasında kendisi gibi şehit eşi olan bir arkadaşo, çince ilk işinin İbrahim Aşbinin mezarına gideceğinin ve çok özlediğini anlatmış olmasıydı. Bu zaman kursun gibi içime işlemiştir."

Tutsaklığın ardından bu kez Akdeniz Bölgesidir memleketi. Akdeniz bölgesi yeraltı örgütlenmesinde sorumluluk almakta, Parti-Cephe atılımımızın hazırlığını yapmaktadır. Ancak 1994 Kasımında Mersin'in, Arpa bahşiş beldesinde yoldaşları Ahmet Öztürk ve Zeynep Güllükün ile birlikte bir esde polis tarafından kuşatılır. Katiller katliama gelmişlerdir. Üzerlerine kursunlar bombalar yağdırırlar. Ahmet ve Zeynep'in katle edildiği bu operasyon da Sevgi Ablamızda yaralı tutsak düşer.

Sevgi Abla'nın 2001 Haziran başında tahliye olduğu güne kadar süren uzun tutsaklık yılları böyle başlar. Bu yıllar başlı başına bir destandır. Çoğunlukla tek başına yada bir kaç parti-cephe ve başka siyasetlerden tutsaklarla kaldığı yıllar boyunca yine bir çınar gibi dimdik, heybetlidir. Parti-Cephe ideolojisini, kültürünü, yaşam biçimini öylesine büyük bir kararlılıkla temsil e-

derki, birlikte kaldığı insanlar içinde ondan etkilenmeyen, örnek almayan, ona dair güzel anılar taşımayan yoktur.

"Ben Sevgi Abla'nın adını dışarda 1-2 kez duymuş ama tam olarak bilmiyordum. İslamcı bir çevrede olunca belli insanlardan kulaktan dolma bilgilerdi. Biz Konya Hapishanesine girince oda bizi karşılayanlardandı. Aşağıda oturmuştu. Onu ilk gördüğümde saygıyla ısl-ıslı gözleri. Kendisi gördüğü izkencelerden ötürü bir bacağı kırılmıştı. Ve yürüyemiyordu. O zaman bastonda yaktı. Kaluna girerek yürütmesine yardımcı oluyorlardı. Kaldığımız kısa zamanda hep sohbetleri oluyordu. Onda ki insani ilişki yanı sıra ondan da onu unutmamamızı, sevmemizi hep destekleyendi. Filistin, Sivas vb. bir çok konuda sorular soruyordu.

Ben onunla Nisan 98'de Uşak'a gelmemle yeniden beraber oldum. Kağıda diğer sol ve PKK danda kalanlar vardı. Sevgi Abla ronzasına ve çevresine astığı şehitlerimizin resmi ve panomuzla dikkat çekiyordu. Sabahları erken kalkardı. O zaman bir kitap yazmaya başlamıştı. SABO, Hatice Alan kuş ve daha nice Kadın Kahramanlarımızdan oluşacak bir kitap çalışması vardı. Herkesten önce kalkar, diğerleri rahatsız olmasın diye mum yakar, düzenli çalışırdı. Kendi disiplini, düzeni, çalışması vardı. Güne erkenden başlardı.

Programlarında da hep bir ürünle yer alırdı. Hani pankart vb. dışında o'da mutlaka birşey hazırlardı. Günler evelden başlardı. Ya işler, diğer yada güzeldi. O anlamda çok yaratıcı idi. Bir çok şeyden esinlenip yaptığı güzellikler vardı. Sevgi Abla anneydi, estî, devrimci kadın olarak bir örnekti.

O yaprağın kılmadığı dönemde çok çalışmış, acıyla yüreğini bileylemişti. Kızının hem annesi, hem babası olmuştu. Çocukları çok sever, 'onlar için bedel ödüyorum' derdi. Arkadaşımızın çocuğuyla ilgilenir, hediyeler vb. ile ince düşünürdü. Koşuştta bir ufak çocuk vardı. Onlarda öyle ilgilenirdi. Sevgi Abla'nın yanına gider, resim çizer, onunla oynar vb. Sonra da o çalışmamızı, sohbetimizi rahatlıkla sabote eder, gelir kalemlerimizi ister otururdu. Sevgi Abla kızmaz uzaklaşmazdı. Hoşlanırdı böyle yapmasından. Çocuklarda onunla oturur, limonlu çayının ayısından, çelirdeğinden isterdi. Onlarla mantığını koyarak, ciddiye alarak konuşur, yani yalan - kandırmaca yapmazdı. Sevgi Abla bastonlu ya, çocuklar Sevgi Abla'nın kendisini kovalamasını, yakalamasını ister, koşturmaya çalışırdı. Sevgi Abla'nın bastonu ile çok ilgilenirlerdi....

Aileler onu severdi. Herkesle konuşur, hem onların sorunlarını dinler, yani rahat olur, güven duyarlardı aileler, ve istisnasız sever ciddiye alırlardı onu. Bu hem doğruluğu, tecrübesi, hemde yaşından kaynaklı saygı ve sevgiydi.

Bir gün 86 Ö.D anmasına hazırlanıyoruz. Sevgi Abla Berdan'ın TV'deki görüntülerinin etkisiyle 'sana' diye bir yazı yazmıştı. Onun böyle birçok örneği vardı.

Şahitlerimize çok bağlıydı, ailemize, önderimize.. Her koşulda bunlara bağlılığıyla üstesinden gelmişti zorlukların. 84'ün koşullarını, Metris'i anlatırdı.

Boşluklara kızardı. Yani bir işin aksaması vb. onu kızdırırdı. Çünkü o herşeye deşirici açıdan bakardı. Örneğin bir işin saati var, olmadımı bize işi ciddiye almamızı, o işi sadece iş olarak değil, vakit konusunda

ki hassaslığıyla 'dışarıda bir randevuda olduğunuzu düşünün, ona geç kalırsanız' derdi.

Sevgili....

Onunla kaside okuduk beraber... Sana o kasideyi yazayım, belki sende biliyorsundur. Biliyorsan mırıldanırsın --- Nesimi'nin

Gül olanın aslı güldür

Peygam berin nesi güldür

Girdim şahin bahçesine cümlelerin aslı güldür gül

Ağacında gül dalları

Aidanında gül halleri

Kovanında gül balları

Çarşı çemeni güldür gül...

Gülden terazi yaparlar,

gül ile gülü tartarlar,

gül alırlar gül satarlar

Çarşı pazarı güldür gül.

Gel ha gel gül ey Nesimi

geldi yine gül mevsimi

Şu feryad figan sesimin

Sesi feryad güldür, gül.... "

Önce İBDA-C'li sonra Parti - Cephe'li olan, Konya ve Uşak hapishanelerinde birlikte kalan bir yoldaşımız Sevgi Abla'yı böyle anlatır.

Çoğunlukla yoldaş yüzüne hasret, birderviş sabriyle yılları böyle derir Sevgi Abla. Sonunda uzun hasretliğinin ardından bu özlemide son bulur. Bu ca Hapishanesindeki kadın tutukların Uşak'a getirilmesiyle, yıllar sonra yeniden yoldaşlarının arasında olmanın mutluluğunu yaşar. Bu dönem aynı zamanda A tipi hücreler ve ölüm orucunun tartışılmaya

başlandığı günlerdir.

Bir yanda yoldaşlarına kavuşma mutluluğu, di-
ğer yanda eşinin 1984'te taşıdığı ölüm orucu bay-
rağını taşıma, şehitlerimizle kavuşma arzusu... 45
yıllık pırl pırl hayatı kavgaya sunma çabası...

Ve kavuşur Sevgi Abla beklediğı büyük mut-
luluğa. En iyiler en önde olur misali yine en önde, bir
çınar gibi dikilir zulmün önüne... Uşak Hapishanesi
1. Ölüm Orucu Savaşçısı olarak yerini alır büyük dire-
nişimizde.

Aşlığın koyunda dolu-dolu geçen günlerin ardından
19 Aralık'ta bir kez daha zulmün zindanları ku-
şatıldığında o yine başeğmezlğiyle dir. Direnişçi olma-
nın gururu ama onlarca yoldaşını şehit vermesinina-
cısı, dağ gibi olur yüreğinde.

"Daldın, Ne düşünüyorsun Sevgi Abla?"

- Alemleri, Bernin'i, Yasemin'i... Çak aniden bastır-
lar o gün kağıda. Kapıyı kırarak girdiler. Biz direnece-
ğimizi Adalet Bakanlığına ve başka yerlere yazdığımız
dilekçede söylemiştik. Yakarız kendimizi, devrim-
min meşalesi oluruz demiştik. Direnişe geçtik. Kojus-
ta yangın çıktı. Bizim bulunduğumuz bölümde olev aldı.
Copluyarak bizer yerlerde süniklemeye başladılar. Yol-
daşlarımız beni korumak için copların önüne atılan kan-
dilerini. Sonra hemen alıp kaşırıncasına ambulansa bin-
dirdiler. Orada zorla serum takmak istediler, ben gör-
düm serum iğnesinin ucundan ihanet damlıyordu şip,
şip diye. Direndim, karşı çıktım, taktırmadım. Kelepe-
lediler. Sonra hatane ve yeniden hücreler ve 19 Ara-
lıktan sonra ikinci defa saldirdılar bize.

Ah Yasemin... dağların kızı Bernin... Saldırıyı

engellemek için kendilerini gazete parçaları ile tutuşturdular. Cantaları bedeninden çıkana kadar slogan attılar, alevlerin içinde birbirlerine sarılmışlardı. Alevleri kucaklaştı zulmün karşısında. Öyle huzurluydular ki... Bağıllıklarını haykıran o yiğitleri, kahraman arkadaşlarımı, yoldaşlarımı sadece zafer isareti ile selamlayabildim»

(Y. İ. Ö. sf: 266)

Berrin ve Yasemin'in bedenleriyle zulmün önüne barikat olduğu, zulmün aralıksız ihaneti dayattığı günlerdir yaşanan. Her an, her yerde taşıdığı bayrağı, onurla hedefine ulaştırma çabası ihanetleri tuz-buz etmeye devam eder. Kaçırılır hastaneye yine...

"23 Mart'a, onun ölüm Orucu'nun 149. gününe kadar revirde birlikteydik Ablamızla. Kendi deyimiyle bugün ölecekmiş gibi hazır, yarın yaşayacakmış gibi umutluydu.

O 149 gün boyunca Ablamızın iradesinin pürçüne, böyle zorlu bir yolculuğu sürdürürken kendini yenileme ve her an birşeyler yapma çabasına tanıkladım, 19 Şubat'ta Ulaş'ı anarken bize "Ulaşa Ağit", söylemişti. Ama en çok "dağlarına bahar gelmiş memleketimin ile "arkadaş"ı söylerdi sevgi Ablamız bize. Her ikisi de İbrahim Ağbimizle birlikte çok anlamlıydı...)

Değerlerimize karşı çok hassastı. Ölüm Orucunun 100'ü aşan günlerinde 8 Mart, 21 Mart ve 30 Martla ilişkin kendi el emeğiyle kartlar hazırlamış, pek çok yoldaşımıza postalamıştı.

Yatış kalkış disiplini konusunda onu yanımdan alıp götürdükleri güne kadar ölüm Orucu öncesi halini korudu. İsteme zorluğu öncesinde de vardı. Ölüm Oru-

cunda iyice artmıştı. Bilincini açık tutmak için yüksek sesle TV izliyordu.

Kontrolde gelen doktorlar, Müdür ve personelinin yüzündeki gülüşün hiç eksilmeyişine şaşırıyorlardı. Büyük sancuları ağrılarda yaşıyordu. Ama rahatlıklar onun iradesinin önüne geçemiyordu."

Büyük direnişimizin 109. şehidi Günay öğrenen böyle anlatır Sevgi Abla'nın hastane günlerini: Ölümün koynunda aylarca onurla taşıdığı bayrağı; devletin direnişi kırma politikasının bir parçası olarak tahliye edilmesinin ardından artık dışarıda, halkın arasında yoksulların yanında taşıyacaktır.

IV. Ulu Çınar Konuşuyor

Dakunuşlarında rahatlıyordum
Şefkətli türkülerin
yavaş yavaş erirken bedenim
ne de güzel sesleniyorlardı bana
"Abla, abla" diye.

Yeryüzü hiç jörmemişti böyle kuraklığı
tuttuğunu kurutan şeytanın
saçtığı zehirlerden

Şeytan şafakla geldi ya
Hiç baş durmamıştı zaten bütün pece
Giriverince şeytan birden içeri
elinde o hain düğün
gözlerinde o parlak
insanı çıldırtan kızıl nefreti
Hiç yanımdan ayrılmamış halbuki.

Ö an anladım ki
on yıllardır şeytanla yarıştım

Ateş ve ölüm tanrılarını
nasıl ayarttıysa bugün
yanında getirmiş
Biri aletlerini saca-saca
Öteki tirpanını sallaya sallaya
İkiside kanatlarını açtı açtı
başladılar etrafımızda
bir kızıl dereli dansı eder gibi
dönenip durmaya

Ayaklarım kan içindeydi.
Tırnaklarımın arasından sızan ince kan
yön gösteriyordu beynime
Ölüm burda, ölüm burda gel haydi.
Duraksamadık hiç.
Bir an bile tereddüt yok.
Sardı bana sarışın deniz
-Ne yapacağız?-
Haydi durma artık
Durmak yok, geri çekilmek asla

Bir deniz nasıl tutuşursa birden bire
batan güneşin saçlarıyla
öylece sarıldı ateş tanrısının yalımlarına,
bir çakışta ateşi öylece...

Haydi durma artık en güzelimiz.
engin mavilerde sakladığımız sarışın deniz.

Özgürlük, özgürlük diyerek çarptı kendini
derin yarlarla kuşatılmış kıyılarına
en güzelimiz o sarımsın deniz.

Bu gözlerle gördüm herşeyi
Şeytan bile şaşkındı.
Ne yapacağını bilemez,
Bir kördüğümüne bağlandığını hissedip
o düğümü çözemez haldeydi.
Bakmayın şimdi ufaldığına iyice
neler gördü bu gözler

Şeytan ve tanrıyı birlikte arayanlar
Daha iyidir görmüş olmak
Daha iyidir kulak yırtan bir çığlığı
duymaktan.

Şeytanda gözyaşını gören hangimizdi.
çanlar çalınırken tekrar, tekrar.
günahlara pirenler hanginiz.

Ağlamak yok, sızlanmak yok.
Kan geçitleri kapattıysa
kardelen gibi az yaşayıp
deleceksin kan dağlarını
Beyaz ve soğuk bir ölümden geçip
Merhaba diyeceksin dünyaya
Merhaba!

Durmak yok, teslim olmak asla!
Alıp getirdi şeytan beni
kristal bir küreye kapatıp.

Soluşumunu kesmek istedi.

Tam öleceğim an

Kan diye damarlarıma girmek istedi.

Anladım ki bir kez daha

Şeytanla yarıştayım

Uçsuz bucaksız bir yolda

ayaklarım kan içinde

Sen hızla koşmaktayım.

Ne kadar yoruldu bedenim

Ellerim yavaş yavaş çekildi

Kan sızamaktaydı hala

Sonsuza uzanan yoldan

Kanlara basıp sızamaktaydım.

Şeytanla yarıştayım

Ne kadar tükensede bedenim

ilginçtir

daha hızlı koşmaktayım

Sabretmeyi öğrendim

Sabırsızdım oysa bu çilgin koşuda.

Ellerime nakış nakış

Ciğerlerime soluk soluk işlendi sabır.

Sonmaki sihirlere içinde saklanmış bu

insana bak

ta içine

Yeterki sen sabrı insanda ara

Ve ahıdettim sevdiğimin gününe
 düşledim düşledim sadece
 Uzun bir uykuyu
 Onunla
 O dar besikte...

Direnişçi bırakmaları için tahliye rüşvetiyle bırakılan tutsaklar için direnişin yeni bir etabı başlar. Sevgi Abla ve Gökhan Özocak İzmir'de "pimi çekilmiş el bombası misali, burda patlamasında nerde patlarsa patlasın" dercesine sedyyle alet acele hastana karpısına bırakılırlar. Şehitler ard-ardına geldikçe zulüm sarsılmakta, zulüm sarsıldıkça en aşajılık yöntemlere sarılmaktadır. Direnişçilerin moralini bozma, yenildik psikolojisi yaratma, ihanete çağırma yöntemidir bu. Çabaları bu ihanet fırtınasına tutulur... Ama sonuç alamazlar. Çünkü Sevgi Erdoğanlar, Gökhan Özocaklar, Osmanlar ve nice alını kızıl bantlı direnişçi A tipi işkencehanelerden yeni direniş mevzilerine, ihaneti teslimiyeti yenmeye koşarlar.

"İlk tahliyeler yaşanıyor. İzmir'de Gökhan Özocak ve Sevgi Abla tahliye olmuşlar. Normalde tahliye olan direnişçiler, tahliye oldukları illerde -varsa- direnişçilerimizde direniş sürdürecekler. Sevgi Abla tahliye olduğunda telefonda konuşuyoruz. Bildiğimiz kadarıyla durumu ağır. Telefonda da sesi pek iyi gelmiyor, güçsüz, sesi zar cıkıyor gibi.... Daha bu telefon görüşmesinde soruyor "ne zaman İstanbul'a geliyorum" diye. Konuşuruz diyoruz o anda. Yola dayana bitirmi, ne olur, ne olmaz vs. düşünceler var. Ertesi gün yine Sevgi Abla "Ne oldu" diyor. Sesi bu sefer daha canlı, güçlü. Yanındakileri, arkadaşları ve yakınlarını da ikna etmiş bir gün

içerisinde. İlk gün yola dayanamaz vs. diyenler de bu kez bastırılmaya başlıyorlar. Gelsin, gelebilir vs.--- Sevgi Abla ertesi gün yine arıyor. Soru şu "Ne o yoksa gelmemizi mi istemiyorsunuz, görmek mi istemiyorsunuz?", "olurmu öyle şey" diyoruz. "O zaman ne? Ben pratik bitirim cephehileri" diyor bu kez. Sıkıştırıyor bizi."

Ve acılarla, Luşatmalarla, kahramanlıklarla dolu 25 yıllık devrimciğin son günlerini yaşaya cağı, yıllardır özelemler andığı ve çok sevdiği İstanbul'a, Armutlu'ya kavuşur Sevgi Abla.

"Ambulans gece kondunun önünde durdu. Sedyeden önce kocaman bir göz baktı, ambulansın etrafında toplananlara. Güneş tanrısı, bütün ışıklarını doldurmuş bu gözlerle. Sonra incecik bir kol, çocuk narinliğinde kırılğan bir vücut izledi bir çift gözü. Katliamın, işkencenin yıldırım madığı gözlerdeki sevginin ateşi, Haziran'ın sıcaklığıyla yarıştı. Bunca zulme rağmen gözünde büyüyen zulüm değil, umut oldu"

(Y. İ. Ö. sf. 194.)

O güne kadar direnişçiler arasında görülen en zayıf, en kurumuş bedene sahiptir Sevgi Abla. 19 kilo. Kemik ve deri... "Bir deri, bir kemik" deyim değil perçektir... Buna rağmen müthiş derecede hareketli olma isteği... "Beni yürütün, yürüye bitirim..." diye tutturur. "olmaz" vb. denilsede nafiledir. 19 kilo katmış, bir deri bir kemik vücudunun takatsizliğini dahi kabullenemez.

Bırakılrsa belkide kavranın başkentinde adım adım turlayacak sokaklarını, meydanlarını... Karasu Apartmanındaki Sabo'ya selam verip, Karacaahmet'te

İbrahim Ağbiyle sohbet edecek. Belki de kurumları denetleyecek, Tayad'lı anaların kapısını çalıp "hadi ben geldim, gidiyoruz" diyecek. İstanbul'un altın üstüne getirmeye... Bu güç karşısında ne denilebilir ki?! "İyi o zaman bir deneyelim" diyor. Yataktan doğrulup ayaklarını yere basıyor. Ayağa kalkmaya, bacaklarının üstüne bir yüklenmeye çalışıyor ama... mümkün değildir. Sadece kemik ve deri alan bacakları vücudun yükünü kaldıramıyor... Bu denemeden sonra itna alıyor ancak.

19 kilo kalmış, küçülmüş, ayaklarının üzerinde duramayan bu vücut; Adamın ortasında heybetli bir çınar gibi yükselir. Dünyanın en acı dolu davasının, halkın kurtuluşu iddiasının terk edildiği nice güçlü rüzgarların önünde dindik duran; ihanetleri, imha operasyonlarını, kuşatmaları aşa-aşa zaferlerden zaferlere koşan Seyfi Abları, şimdi yeni bir zaferin yapıcisidir.

Bu günler içeride ve dışarda verilen zehitlerle sarı-sürün kırıldığı, direnişin yeniden halkla buluştuğu günlerdir. Armutlu ise bu dönüşümün motoru durumundadır. Her gün yüzlerce ziyaretçi, kentin sokaklarından Armutlu'ya akar, direnişçilerin etrafında bir seyfi seli oluşturur... Hapishanelerden tahliye edilen alı kızılbanthıların ve Seyfi Abların Armutlu'da olduğunu duyanlar... genç-yaşlı, kadın-erkek yüzlerce insan, her gün biraz daha çoğalarak, artarak akarlar Armutlu sokaklarına. Kimisi yıllar öncesinden tanıdığı bir halk ilişkisi, kimisi devrimciliğe yeni adımını atmış bir genç, kimisi amuz emuz 12 Eylül günlerinde zulmün kapısına birlikte dayandığı analar-babalar, kimisi ise bu yıllarda savrulmuş yazar, gazeteci, müzisyen olmuş ama yitirdikleri ne olursa olsun, vefa duygusunu yitirmemiş olanlar...

Armutlu'ya adım atıp, Sevgi Abla'yı ziyaret edenler ölümün kıyısında bir sevgi pınarı ile karşılaşır. Işıl ışıl parlayan ve gülen kocaman gözleri; süpür berrak düşünceleri, pürüz süt konuşmaları, diddiri hatırası ve ölüme meydan okuyan kararlılığı ile bir ömür boyu devrimcilik yapmanın onuru... hayata dair güzeldikleri... görenleri, tanıma onuruna erişenleri sarsan bir deprem dalgası gibidir. 25 yıldır yaptığı gibi yine ölümün kollarında sarsmaya, etkilemeye, örgütlemeye ve yol göstermeye devam etmektedir.

"Aynı okulda okuyorduk. Hatta aynı yurttakiydik demeliyim. Ve benim tutsak düşme kadar düzenli bir dostluğumuz oldu onlarla.

Nasıl tanıştık? Açıkçası çok hatırlamıyorum. Ama öyle samimi bir insandı ki ondaki sıcaklığı tüm hepimize hissetmiştik. Derken dostluğumuzda ilerledi. Yurtta kaldığımız günlerde ben ve o, artık aynı odayı paylaşıyorduk. Yapılamaz, edilemez denen şeyler yurdumuzda giriyordu. Pankart yapıyorduk, eğitim çalışması bile yapıyorduk. Öylesine samimi arkadaştık. Benim cebimde para olmazdı çoğu zaman, ama o sormadan çıkarır verirdi.

Bir gün sormuştum ona: "En çok neyden etkilendin?" diye. Hiç düşünmeden "direnışten" demişti. Onu en çok etkileyen ise Sevgi Erdoğan'dı.

İlk zamanlar Armutlu'ya biraz çekkinerek giriyorduk. Bunu hissetmemek imkansızdı. Armutlu'ya girişteki panzerlerin, polis çevirmelerinin arasından geçerken anlıyordum bunu. Doğaldı elbette, hiç birimiz devrimci değildik. Aşama işi değildi. Bu düşe-kalka, yanlış yapıya yapıya değildi.

Ve basardık ayaklarımızı a mahalleye. İnanırmısın-
nız, ben ve o nasıl coşardık o vakit... Dilimize hep bir
şarkı gelir otururdu. En çokta "Apo-Haydar ve Hasan'ın
türküsu"nü söylerdik. Bir başlardık otobüs durağının
arada "bir türküdür direniş diye.", tam Sevgi Ablamızı
zin avının önünde "düş sekte ölüm Oruçlarında" diye
biterdi. Ne güzel bir tesadüf bu.

Ve Sevgi Ablamız. Onu anlatmak zor iş hakikaten
İbrahim Erdoğan'ın eşi olduğunu ve anlatıldığı kadarını
biliyoruz, ilkimizde. Ama bizi asıl coşturan, oğten gü-
lüşü yok mu, uçar güderdik.

İlk kez gittiğimizde biz bekleme odasında
baktık bir ses geliyor "bekletme gençleri". Tamam kesin
Sevgi Ablamız bu. Daha önce hiç resmini de görmemiştik.
Heyecanımız öyle çok ki anlatamam.

Önce zayıflığı dikkatimizi çekiyor. Dirhem -dirhem
eriyor bedeni. Başka direnişçilerimizi de görmüştük a-
ma Sevgi Ablamızın ki daha fazlaydı. Ama o gülüşü yok-
mu? Anlatılabilmeyim ki?...

"Nasılsınız?" dedi. Aslında biz soracağız ama a-
lacağımız cevabı bildiğimizden saramıyoruz "iyiyiz Sevgi
Abla" diyoruz, "sen nasılsın" diyemiyoruz. Anlıyor
basbelli. yüzüne o güzel tebassümü yayılıyor. Beyaz
dişleriyle de süsleniyor yüzü. Öyle saf ki...

Ve tanışıyoruz. Öğrenci olduğumuzu söylüyoruz.
"İYÖDER" diyoruz. Gülüyor. "DEV-GENÇ" derdik biz önceden
diyor. Bizde gülüyoruz.

Arkadaşımınla Sevgi Ablamıza böyle ziyareti-
mit çok oldu. Her biri ayrı bir güzel. Ve işin perçe-
ği, her gidişimizde yeniden doğmuş gibi hissediyoruz
kendimizi.

Artık tereddütte yok. Her fırsatımızda Armutlu'dayız. Tüm boranlarımızı ziyaret ediyoruz. Ediyoruz ama Sevgi Ablamızın yeri bir başkaydı. Biz böyle hissediyorduk...

Ve Sevgi Ablamızın şehit düştüğü gün yine arkadaşımınla birlikteydim. Aklımıza o sıcak gülüşleri geliyor. Öyle bir insandı ki anlatılamaz. Direnişçimizdi elbette ama öylede bir oblaydı ki hepimize.

Hincimiz daha çok bileymişti o gün. Ve artık bir adım daha mı atmıştık hayatta? Ben öyle hissettim. İlerde bir gün sordum arkadaşıma o da öyle söylemişti. O gün dönüm noktası oldu bende "

Aydınlar, sanatçılar... Onu yıllar öncesinden tanıyanlar, bitenler... Her biri onun bir ömür boyu devrimciliğinin, görkemli yürü-yüşünün şaşkınlığını yaşantılar. Umutsuzlukun, inançsızlığın önünde gülen gözler, neşeli sözler ve hayata dair güzel umutlar hepsini etkileyen, sorgulatan olur. Yanına gelirken "yeter artık, bırak çocuğun var" demeyi hesaplayanlar arttı gün-köşe yazılarında Sevgi Ablayı anlatıp sonuna ise Sevgi Abla'nın telefonunu yazıp "Telefonu çevirdiğinizde Sevgi'nin o neşeli sesini duyacaksınız ve hayata dair kimbilir size neler söyleyecektir" demeden duramazlar.

Onları ve çevresindekileri en fazla etkileyenlerden biri ise Sevgi Abla'nın fiziken çok zayıf ve kötü olmasına rağmen inanılmaz derecede güçlü iradesine hafızasıdır. Vücudunun her tarafında yaralar çıkmış, çoğu iltihaplanmış, eti çürümeye başlamıştır. Ama bir elinde telefon arayan herkese ölümlerinin umacını anlatmakta, istenilen röportajları ver-

mekte, son ana kadar direnişin propagandasını yap-
maktadır. Fiziken bunca yoğunluk ve bitkinlik içinde da-
hi dipdiri hafızasıyla herkesi şaşırtmaya devam eder
Sevri Abla. Çünkü bir kaç yıl değil, 15-20 yıl öncesinin
alaylarını, insanlarını bir çırpıda yanılmadan hatırlamak
ta, anlattır. maktadır.

Sevri Abla'nın Armutlu'da olduğu dönem, Sabo'
nun annesi yurtdışından gelecekti Türkiye'ye. Aceleyle
le yurtdışındatiler arayıp sadece Sabo'nun annesi de-
mişler. Havalarınna gideler isim soruyor, karşılayacak
lar ama isim bilmiyorlar. Bu nedenle kaçılabiliyorlar.
Eskiler, Sabo'nun annesini tanıyabileceği herkes arıyor
ama kimse hatırlamıyor. Bu esnada Sevri Abla tesadüf-
fen duyuyor ve hemen ismini iletiyor arkadaşlara.

Böyle bir koşudur Sevri Abla'nın direnişi. Son
ana kadar örgütleyen, eğiten ama her an şehit
düşmeye hazır... Kendisini kilitlediği gibi 12 Tem-
muz şehitlerinin yıldönümünde 14 Temmuzda, gece
bilinci gidip - gelmeye başlar.

IV Genç Kadınlar ve Erkekler Konuşuyor.

Anadolu, güzel yurdum
En yiğitlerimizi nasılda buldun.
bu topraktan doğurdun
Sana geri dönüyorlar işte
Bir ağıt yak
altın damlaları gözyaşlarında
ağır ağır dökülün yanarına.

Başka, bambaşka bir ağıttır toprak.
Gelene kara

gidene ana

En güzel yarımizsin Anadolu
Büyük bir müjde gibi.
Aklumuzda sakladığımız

En güzel yeminimizsin
Yarınlara umut diye adadığımız

Bak bu eti çözülmüş kadın
Senden doğdu
Şimdi sana gelecek.
Ağ karnını bir kez daha
En güzellerimiz orada dinlenecek. 11

"Uyuyor dedi kapıyı açar açmaz Fidan. Sen git
tikten sonra uyanmadı hiç. Bir ara Berrin ve Yasemin
in isimlerini sayıkladı, sonra sanki biriyle konuşur
gibi, ihanet edenlere, yalpinlara kızdı. "Onlar ancak
hazır reçete ile hareket ederler. Ama ben her zaman
süreci takip ettim. Biz süreci belirleyen olduk. Biz
kazanacağız" dedi. On dakika daldıktan sonra yeni-
den mırıldanmaya başladı. "Bize Ölüm Yok" marşını söy-
lüyordu. 12 Temmuz'dan sözetti. İbrahim Ağrı'ya bir-
şeyler anlatıyor gibi ona hitap ederek konuştu, ama
ne dediğini tam anlayamadık. Daha sonra vasiyetinde
söylediklerini tekrarlar gibi yaptı bir an. Ve yeniden
uykuya daldı

(...)

- Uyandı galiba, dedi Sultan. Nasılsın Sevgi Abla,
beni duyuyor musun?

Sevgi başını sallayarak cevapladı Sultan'ı.
(...)

Sevgi'nin 19 kilo kalmış tüyden hafif bedenini Sultan'la birlikte sağ yanına döndürüp, sırtında yatmaktan iltihaplanmış yaraları temizledi. Hafif hafif iniltiler çıkardı Sevgi. Aslında daha büyüktü verdiği acı, ama belli etmemek için ayrı bir payret göstererek son günlere kadar yaraların verdiği sızıyı kimseye hissettirmemiş, sadece Fidan'a anlatmıştı. Pansuman parmaklarına bulaşan sarımtırak sıvıyı, bir işkencacıyla tokat atar gibi, kaldırıp attı çöp kutusunun içine. Bileklerini incitmeden yeniden eski haline getirdiklerinde Sevgi kocaman gözleriyle onlara baktı. Ağzının içinde birşeyler mirıldandı. Sultan duya bilmek için kulağını dayadı, ama duyamadı.

(...)

Saat öğleye yaklaşıyor. Sevgi'den tek nida duyulmuyor. Açılıp kapanan gözleriyle konuşmaya devam ediyor. İçerde ve kapı önünde, Sevgi'nin ölümle kaygısını sessizlik içinde bekleyenler arasından bir tek ses, mirıldanarak bir türkü söylüyor.

'Hoş geldin ölüm, buyur otur.

Saklımız kalmadı dök eteklerinden tozları,

Ümraniye'nin eski özeğür tutsaklarından ölüm arucu pazisi Suat bu. Firarı bir güvercinin kanatlarına binerek beynini terkeden yaşamışlıkların içinden süzülüp bu güne kalan belterde tek ümraniye anısı. Ölüm arucunun ilk ekiplerinin türkülerinden. Titrek sesiyle sessizliği hüznü dönüştürdüğünün, isyan duyularını körüklediğinin farkında bile değil belki.
(...)

14 Temmuz, saat 14:00 --- Ağır ritmik atışlar göğsünü indirip kaldırıyor. Bir ara durur gibi oluyor, sonra yeniden inip kalkıyor. Yumruğu sıkılı. Sultan kitlenen elini aşmayı deniyor, başaramıyor. Son püçünü parmak uçlarına toplamış sıkıyor Sevgi. Hayatı tutuyor avuçlarının içinde, umudun, sevdanın, ve kavranın birazdan göğse savuracağı tohumlarını tutuyor avuçlarında. Öylesine sınımsız sarılmış.

Odanın içinde bekleyenlerde bir şey yapamamanın çaresizliği, Sevgi'yi kateden düzene duyulan öfke ellerde yumruğa, gözlerde kine dönüşüyor. Sevgi parmaklarını sıkıkça, Fidan'da sıkıyor yumruğunu, Sevgi'nin bitinci, beyninin kıvrımları arasında kendine yol buluyor, kimseler görmeden Fidan'ın ellerinden tutuyor, Şirin'e nasıl sarılırsa Ferhat, öylesine sarılıyor Fidan'a. Anılarını belgelemek için video çekimi yaptıklarında, Sevgi'nin söyledikleri kulaklarında çalıyor durmadan.

"Halkım seninle etmediğimiz bölüşmedik, ölümü bölüşüyoruz" demişti. Sevgi bugün 19 kilo 200 gram, direnişinde 267'inci günü, bitinci kapalı, gözleri pırlı pırlı. Ölüm onları kollarına alıp götürmeden a kınalı avuçlarını son kez açıyor. Avucundaki yıldızlı kına, insanlık tarihinin gördüğü en pürzel simgelerden biri. Kavrayı, zalime boyun eğmeyi, umudu anlatıyor. Selim ve Bahri, daha fazla topi önünde beklemeye dayanamayarak içeri girdiğinde Sevgi son nefesini veriyor.

Saat 14:50 ...

(Y.İ.Ö sf: 278-283),

Hayatın nabzının attığı bu yer; bir kez bile

'lah' demeden, dönüp arkasına bakmadan, çok huşurlu çok sessiz ve acılarını bile belli etmeden, usulca şehit düşüşüne tanıklık eder Sevgi Abla'nın.

Ve kavga yoldaşları gelirler ard arda başucuna son görevlerini yerine getirmek için.

Önce Selim, Sonra Sultan, Fidan ve ötekiler... Gaziler ve alrı kızıl bantlı direnişçiler... Örsle-çetikle dağılan yürekler, yeni baştan sarsılan bilinçler... Her an kavgayla geçen dolu-dolu bu hayat, artık onlarda yaşayacaktır.

Sevgi Abla'nın şehit düşüşü haberi dalpa dalpa yayıldıkça bu evden, kent sokaklarından Armutlu'ya gıncı yaşlısı yüzlerce insan Sevgi'nin ateşi ile karanlığı aydınlatmaya koşar. Artık her şehitten sonra gelenek haline gelen meşaleli yürüyüşle Sevgi Abla binlerin omuzlarında, yoksulların bağrında, son kez selamlayacaktır onları....

İçer güten kocaman gözleriyle ellerdeki yüzlerce fotoğraf; meşalelerle paca aydınlatıldığında sıcacık bir gülümseme olarak karşılar binleri. Kavga yoldaşlarının omuzlarına alınmış kızıl karanfiller içindeki Sevgi Abla, önce tektek direnişçilerinin önünde karanfil yağmuru altında ölüm orucu direnişçilerini selamlar. Her direnişçinin yüreğinde kopan duygu fırtınası "Bayrağını yere düşürmeyeceğim" diyen Hülya Şimşek'in pınarlarından dökülen damlalara karışır. Kortej Sevgi Abla gibi 1. Ekim'teyken tahtlıye edilen Osman'ın kaldığı eve geldiğinde ise ne ara-ara atılan sloganları susturmak, ne de bu coşmayı anlatmak mümkündür... Meşalelerin oluşturduğu iki sıralı koridordan umudun işlendiği kınalı ellerini oca-oca koşarcasına Sevgi Abla'nın

başına gelen Osman 'Bekle bizi bekle' dercesine... Girdanların ve kalanların 'son veda'sını yapmaya Kaşpa yoldaşlarının bu son buluşması gelir, Yüreği kıpır-kıpır yüzlerce insanı, her an başalmaya hazır coşku selinin gözeleri haline getirir... Zilgıtlar jecenin karanlığını yıntarken omuzlardaki Sevgi; ateşten nehirler gibi akar Armutlu sokaklarına. Zilgıtlar, alkışlar ve sloganlar ateş nehirlerinin yankısı olup çarpıp zulmün kalelerine. Geçmedik sokak, hoşçatal demedik tek bir ev bırakmaz Sevgi Abla. "Sizce binlerle; ateşten nehirler gibi sel olup geldik" dercesine...

Cemevi bahçesine nehir gibi akan yüzler, kal kula tutuşmuş ateş çemberlerine dönüşür. Halaylar, Marşlarla, Şiirlerle son bulurken jeca, yarınki tören Karacaahmet mezarlığındadır.

Karacaahmet... Kardeşlik ormanımızın en yığitleri yatar bağrında. Sevgi Abla kim bilir kaç yoldaşını kendi elleriyle bu topraklara gömdü. Kaş yoldaşının acısıyla dağıldı yüreğini... Şimdi binlerin omuzlarında, kızıl bayraklar altında sevdiklerine kavuşacak.

3 bin insan, 3 bin yürek... Sevgi'nin çarpısını duyanlar akartlar Karacaahmet'e. Bu büyük buluşmaya bu büyük kavuşmaya tanık olacak hepsi... Aydınlar, sanatçılar, işçiler, memurlar, annalar-babalar... Kaşpa yoldaşları... Dillerinde "Kahramanlar ölmez Halk Yenitmez!" nidaları, yüreklerinde bir kahramana duyulan sevgi, saygı, vefa... Her onı destan gibi yaşanmış hayatın sarsıntıları...

"Sevgi vasiyetinde olduğu gibi 12 Temmuz 1994 de katledilen esi İbrahim Erdoğan'ın mezarı üzerine

da tnediriyor. Anaların ağıtlarına, uğruna öldüğü parti-
cephe sloganları karışıyor. Orak-çelçeli bayrak, sevdal-
larını kavgalarında birleştiren aşların üzerine örtül-
düğünde 3 bin kişi benzer duygulara kapılmadan ken-
dini alamıyor:

"Sevda, yoldaşlık dediğin böyle olur, devrimciler
böyle yaşar, böyle sever, böyle direnir, böyle düş-
şerler toprağın bağrına..."

VI Yaşlı Adam Konuşuyor

Direnmek yazgımış kızım

Aramak inatla umudu

Seni dinlemekte bizim,

Anlatmakta boynumuzun borcu olsun seni

Sen yıldızlara yazılmışsın

antarla aşık atansın ancak

birak

güneşi en büyük yıldız sananlar aldansın.

Ay yanıp güneş tutuldu mu

Çenk olup kül sauruldu mu

Zordur en öne geçiş

gecede ışık olmak.

Bune sevgi

bu ne bağlılık

Nedir o damarlarında akan

Yaksa sen bu zamanlarda yaşamadın mı

Hep yarınlarda mıydın?

Bir piz vardı

Bir pîr
İnsanların onbinlerce yıldır gözemediği
Gözemişsin bunu
ne gam
ölümün ne olduğunu anlamışın
bu ne ihtişam

Sevdipinin yanına giderken
ne güzel şımdır sen olmak.

Teşekkürler evlat
Çok şey öğrettin bana bir gecede
Ne çok şey pösterdin
Keramet arayan pözlerime

O kara pözlerinde
Ne büyük bir sabır var
Ne büyük bir inanç
Seni yaşadım ya
Seni tanımak en pözeli

Sağ olası
Çok sağ olası evlat
Bırak artık sağlarını
rüzgarlar örsün.

14 Temmuz 2001

**

**

**

ulu Çınar Dipnotları;

1-) Mevlanadan bir alıntı

2-) Maviler ve yeşiller; Bizans döneminde İstan-
bul'da takip ilki takımın adı. Zamanla sınıflaşmalarını

belirler oluyor. Ve bir gün stadyumda başlayan ayaklanma imparatoru deviriyor.

3) Lazar'ın mucizesi incilde geçen bir olay. İsa bir ölüyü (Lazar) diriltir. Bu olay sadece Matta'nın incilinde geçer.

4) Matta; incilin dört yorumundan biri. Aynı zamanda İsa'nın havarilerinden Matta incil'de dördüncü sıradadır.

5) Davut'un en iyi savaşçılarından biridir Urrah. Davut onun karısına göz koyar ve bir tuzak hazırlayıp savaşta yalnız bırakır. Ölmesini sağlar. Ondan sonra karısıyla evlenir.

6) Ebabıl Kuşları Kuranda geçen efsaneye göre arızalarında taşıdıkları ateş toplarıyla kötülüklerin kaynağı bir şehri yerle bir ederler.

7) Pandora'nın Kutusu: Mitolojide geçer. Pandora'dan bu kutuyu hiç açmaması istenir. Ama merak eder ve açar. Sandıkta bütün kötülükler vardır ve kapak açılınca dünyaya yayılırlar. Sandıkta tek bir şey kalır, umut.

NOT: Sepi: Abla'nın Armutlu sürecine ilişkin anlatım için Yaşatmak için Öldüler kitabından yararlanılmıştır.